

SMOK KARŁOWATY

Draco parvulus

Niezwykle zwinny, lubi wykonywać w powietrzu rozmaite ewolucje. Podobnie jak sroka ma tendencje do złodziejstwa. Należy do nielicznych smoków, żyjących w stadach - koloniach liczących kilkaset osobników. Każdą kolonią rządzi, tak jak u pszczół, królowa.

Ciało: niewielkich rozmiarów, podobne do smoka europejskiego, w niewielkim stopniu opancerzone

Umaszczenie: jasnoniebieskie; spodnia część ciała bledsza; charakterystyczne czerwone oczy

Liczba kończyn: 4 nogi, 2 skrzydła; w przednich łapach dobrze rozwinięte szpony, przydatne do chwytania różnych przedmiotów i zdobyczy

Głowa: wydatny róg nosowy i kolczaste małżowiny uszne

Pokarm: prawie każde zwierzę, które chmara smoków karłowatych jest w stanie otoczyć i rozszarpać

Odgłosy: wysokie, cienkie piski, przywołujące pozostałych członków kolonii

Sposób ataku: gryzie, szczypie, szarpie i zionie małymi porcjami ognia

Siedlisko: syberyjska tajga oraz lasy Kanady

Kryjówka: kolonia smoków buduje sobie „ul”, podobnie pszczoły

Jajo: wielkością i kształtem przypomina jajo przepiórcze, jednak jest lśniącoczerwone

RADA DLA OBSERWATORA:

Do dorosłego smoka karłowatego należy się zbliżać ostrożnie. Jeżeli go spłoszymy, wyda okrzyk ostrzegawczy, który natychmiast sprowadzi całą kolonię - smoki otoczą nas chmurą, gryząc, szczypiąc i szarpiąc. Udomowione osobniki mają skłonności do kradzieży rzeczy osobistych, takich jak klucze, okulary czy książki, ale zazwyczaj łatwo odzyskać te „łupy”, zaglądną do smoczego „ula”.

Oprac. na podstawie

Steer D.: Dra Ernesta Drake'a smokologia: wielka księga smoków. Bielsko-Biała, Wydawnictwo Debit, 2005

Steer D.: Smokologia: kompendium wiedzy smokologicznej. Bielsko-Biała, Wydawnictwo Debit, 2011